

**[Indenrigsministeren.]**

formelle, om jeg har opfattet Forslaget rigtigt eller ikke. Men paa den anden Side er der ingen Mening i, at han skyder mig i Skoene, at jeg ikke sætter mig ind i de Forhold, som det er min Pligt at arbejde med, og derfor nødes jeg til at sige til det ærede Medlem, at med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor meget af Aldersrenten der skulde overflyttes til Staten, staar der i Bemærkningerne til det Forslag, det ærede Medlem har været med til at forelægge:

„Forslagsstillerne henviser i saa Henseende til dertil sigtende Forslag, forelagte i nærværende og forrige Rigsdags-samling i de to Ting angaaende Medicinal-udgifter, Aldersrente, kommunale Udgifter til abnorme, sindssyge, Epileptikere o. s. v.“

og det Forslag, som der her henvises til i Bemærkningerne, er det Forslag, som det ærede Medlem selv forelagde her i Tinget den 28. September 1931, hvor der staar, at de syv Tolvtedele, Staten nu bærer, skal ændres til to Trediedele, altsaa forhøjes med en Tolvtedel. Derfor tænker jeg, at Diskussionen om dette rent formelle Spørgsmaal nu kunde sluttes.

Det ærede 1ste landstingsvalgte Medlem (Jefsen Christensen), som jeg har megen Respekt for og sætter megen Pris paa, mente, at det var nødvendigt at fremsætte en Reprimande overfor mig i Anledning af, at jeg havde udtalt mig om et Forslag, der ikke sorterer under mit Ministerium. Jeg kan ikke tænke mig, at Landstingets Forretningsorden skulde være saadan, at den kan hindre en Minister i at tale om et Forslag, som sorterer under et andet Ministerium, naar det rent sagligt vedrører det Spørgsmaal, der er til Behandling. Jeg gør opmærksom paa, at under denne Forhandling er der af Medlemmer fremsat den Opfattelse, at disse Forslag tager Sigte paa bl. a. at sikre Topprioriteterne i danske Landejendomme, og jeg maa da være berettiget til at henvise til, at der her i Tinget foreligger et Forslag, som tager Sigte paa bl. a. at nedbringe disse Topprioriteter. Jeg vil derfor henstille, om det ærede Medlem ikke kunde undlade ved en anden Lejlighed at give mig Reprimander.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne

(S. Rasmussen) og den ærede Ordfører for Venstre (Bækgaard) anvender helt mærkværdige Udtryk om Regeringens Stilling paa dette Omraade. De bruger f. Eks. det Udtryk, at Regeringen her har erklæret ikke at ville tage disse Spørgsmaal alvorligt. Hvornaar har jeg udtalt mig saadan? Tværtimod, Regeringen har taget disse Spørgsmaal saa alvorligt, at vi har nedsat en hurtigt arbejdende Kommission, og vi har anmodet Flertalspartierne her i Tinget om at deltage i Samarbejdet herom. Saa alvorligt har Regeringen taget dette Spørgsmaal, og jeg maa sige, at de, der i Stedet for at udføre et Arbejde i den Kommission, som tager Sigte paa at samle Partiernes Ændringer i saa Henseende, fremsætter Forslag her, endnu før Kommissionen er kommet langt hen i sit Arbejde — det forekommer mig at være *dem*, der ikke tager det alvorligt, idet det kun kan hindre en Samling om disse Spørgsmaal.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at dersom jeg afviste disse Forslag, vilde det ikke blive let for mig at mødes med den danske Landbefolkning. Ja, jeg tror nu, at det fremdeles skal blive ganske let. Der er lidt forskellige Opfattelser hos den ærede Ordfører og mig om, hvad der til de forskellige Tider tjener den danske Landbefolkning bedst. Men jeg indlader mig aldrig paa at tjene andre Interesser, som bl. a. dette Lovforslag gør — det er jo indrømmet, at det i høj Grad tjener Kapitalinteresser —, og saa rejse ud til Landbefolkningen og sige, at det er Landbefolkningens Interesser, jeg varetager.

Man henviser til, at Regeringen har forlangt Betænkningstid paa alle disse Omraader. Jeg vil dog mindes om, at den Betænkningstid, som Landbokommissionen har, har som Baggrund Gennemførelsen af en Kriselovgivning, der giver langt, langt større Støtte til det kriseramte Landbrug end det Forslag, her foreligger, og det er en af de Ting, som jeg gerne kan sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at den fremtidige Kriseordning paa dette Omraade maa være af en saadan Beskaffenhed, at den giver dem, der er vanskeligst stillet indenfor Landbruget, en større Støtte under Krisen, end de vilde faa efter Forslaget her. Det er en af de Ting, man glemmer at være opmærksom paa, at den Støtte, dette Forslag vil